

A woman is shown from the waist down, wearing a long, flowing gown covered in shimmering blue and silver sequins. She is standing on a red carpet. The background is a solid red color.

**MAUD
VENTURA**

Přeložila Jana Chartier

CE LE BRI TA

 metafora

**Bude slavná.
Za jakoukoli cenu.**

Ukázka z knihy:

Když se mluví o slávě, člověk si představí flitry, glamour, peníze, věrné fanoušky, prestiž a uznání. Ale je třeba zmínit i setrvalý pocit nadřazenosti, opojení bohatstvím, neustálé komentáře, ješitnost, pokrytectví a přesvědčení, že vám všechno projde. Sláva je tvrdá droga, lítá příšera. A já jsem po ní šla se vším svým vztekem, s vyčeněnými zuby a vytasenými drápy.

Extrémní proslulost ve mně uvolnila nemilosrdnou a krutou bestii. Přiznávám bez vytáček: nemám čisté ruce. Na mé úrovni má ve skříni nějakého toho kostlivce úplně každý. Kdo tvrdí něco jiného, je lhář. Sláva je válečná kořist – a té se člověk nevzdává snadno.

„Napínavý román, který uvádí věci na pravou míru!“

– Madame Figaro

„Autorka píše velmi přesným jazykem, dokáže mistrně budovat napětí a nakonec nám vyrazí dech zcela nečekaným rozuzlením.“

– Version Femina

CELEBRITA

Maud Ventura

CELEBRITA

Přeložila Jana Chartier

metafora

Célèbre © L'Iconoclaste, Paris, 2024

Published by arrangement with Lester Literary Agency & Associates
and BAM Literary Agency, Paris

Translation © Jana Chartier, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-271-6316-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-6315-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-924-9 (print)

Mému manželovi

*Bývá šťastný i nešťastný, stejně jako my
Hledá svůj smysl života, stejně jako my
Jenže něco ho staví nad ostatní
Toho, co zpívá*

Michel Berger, „Ten, co zpívá“ (1980)

Sláva je můj život. Věděla jsem, že jí dosáhnu, postarala jsem se o to. Byla jsem na takový úspěch připravená? Samozřejmě že byla. Vždycky jsem věděla, že mě nečeká jen tak nějaká existence, že to je osud. Moje cesta bude výjimečná, moje dráha mimořádná.

Když se mluví o slávě, člověk si představí flitry, glamour, peníze, věrné fanoušky, prestiž a uznání. Ale je třeba zmínit i setrvalý pocit nadřazenosti, opojení bohatstvím, neustálé komentáře, ješitnost, pokrytectví a přesvědčení, že vám všechno projde. Sláva je tvrdá droga, lítá přišera. A já jsem po ní šla se vším svým vztekem, s vyceňnými zuby a vytasenými drápy.

Extrémní proslulost ve mně uvolnila nemilosrdnou a krutou bestii. Přiznávám bez vytáček: nemám čisté ruce. Na mé úrovni má ve skříní nějakého toho kostlivce úplně každý. Kdo tvrdí něco jiného, je lhář. Sláva je válečná kořist – a té se člověk nevzdává snadno.

Ve svých dvaatřiceti jsem na vrcholu zámku, který jsem si sama vystavěla – díky svým písničkám. Nevěřím na náhodu. Nevěřím na síť vlivných přátel. Nevěřím na skleněný strop. Za svůj úspěch vděčím jedině svému talentu, své povaze a meritokracii. Takže kdybych si ten večer, kdy jsem přebírala svou poslední cenu, mohla dovolit být upřímná, poděkovala bych ve svém dlouhém projevu jedinému člověku: sobě samé.

Tři týdny na opuštěném ostrově uprostřed Tichého oceánu. Na místě bez vody a elektřiny, bez jakéhokoli kontaktu s okolním světem. Takovou kratochvíli si můžete dopřát, když jste slavní. Když už máte všechno, je třeba při výběru destinace své letní dovolené projevit kapku fantazie.

Včera jsem strávila deset hodin v soukromém letadle. Přistáli jsme někde u Tahiti nebo Fidži, anebo to možná byla Havaj. Tam jsem přestoupila do dalšího letadla a nakonec ještě do hydroplánu. O hodinu později se objevil ostrov: atol ztracený v nekonečné rozlehlosti.

Oceán, kam až oko dohlédne, bílý písek, nádherná laguna, obrázek jako z pohlednice. Na útesech přistávají hejna mořských ptáků, příroda kolem jen bují, je vidět, že tu často prší, cisterna na dešťovou vodu je plná. Kokosové palmy, banánovníky a pomerančovníky, hlady tu neumřou. Dívám se na moře, hledám někde v dálce pevnou zem, opěrný bod, kam bych mohla upřít pohled. Žádný tam není.

Mým jediným přístřeškem v následujících třech týdnech bude chatka na pláži. Roztomilá stavbička na pilotech s terasou obrácenou k oceánu. Vysoká, dřevěná konstrukce, nahoře zešíkmená, přikrytá střechou ze splétaných listů tropických rostlin. Uvnitř je jediná místnost se základním vybavením: lůžko pro jednoho, komoda,

stůl a dvě židle. V kredenci jsou vyskládané zásoby: rýže, ovoce, sušené ryby, hlízy, konzervy, sto litrů minerální vody. Otvírám zásuvky, abych dokončila inventuru, a vyrovnávám svou skromnou kořist na podlahu: vařič, dvě plynové láhve, ploutve, potápěčská maska, baterka, mačeta, krabička zápalek, moskytiéra, přípravek na čištění vody, rybářská síť, glóbus a Bible. Stěny jsou holé, není tu žádná výzdoba, hodiny ani zrcadlo. Na dovolenou za 500 000 dolarů trochu spartánské. Ale není žádné tajemství, že čím slabší je wifi, tím vyšší je cena. V tomhle případě platím za naprostou samotu, budu tu mimo dosah pohledů, mobilů, objektivů paparazziů – a neustálých požadavků lidí z mého týmu. Letos jsem si dopřála ten nejkrásnější možný dárek: pokoj od všech a od všeho.

Poprvé jsem o tomhle ostrově slyšela před půl rokem. Toho večera jsem se, jak všichni čekali, objevila na večírku po slavnostním předávání cen, kde jsem zase všechno vyhrála a pronášela jednu děkovnou řeč za druhou. Těsně předtím jsem s trofejí v ruce celkem čtyřikrát děkovala svým fanouškům, roztřeseným hlasem a se slzami v očích. To je první věc, kterou se člověk musí naučit: plakat na povel. Však to znáte. Musíte působit dojatě a rozechvěle, přijmout triumf ve vši skromnosti, vysvětlit, že děláte hudbu hlavně kvůli svým fanouškům, pozdravit svůj tým v zákulisí a ocitovat dlouhý seznam jmen, která nikomu nic neřeknou.

Na *afterparty* postávala u baru se sklenkou šampaňského v ruce Natalie Holmesová. Neviděla jsem ji už přes rok a těch posledních dvanáct měsíců bylo dost bouřlivých: rozchod, zrada, vláčení tiskem, drama, triumfální vydání mého třetího alba. S Natalií jsme mívaly pár společných přátel, jenže ti se mezitím změnili v nepřátele, takže bych se skoro vsadila, že bude dělat, jako by mě neviděla, a raději klopit oči ke svým lodičkám Jimmy Choo. Omyl. Přišla za mnou s úsměvem od ucha k uchu. Je úžasné, jak úspěch smaže veškeré rozbroje. Moje nová asistentka mi zašeptala do ucha název

posledního filmu, v němž Natalie hrála, jméno režiséra a datum premiéry. Klidně budu konverzovat, ale potřebuji k tomu alespoň minimum informací.

Natalie mi nejprve pogratalovala k albu (poměrně neoriginální úvod) a ke čtyřem trofejím, které jsem ten večer získala (takové fráze), a pak mi svěřila, že často vzpomíná na naše rozhovory u Johna Cutlera v Los Angeles (já si na ně vůbec nepamatuji). Ty šaty se jí opravdu zařezávaly; já sice korzetový styl miluji, ale nesluší každému (na co má sakra stylistu?). Svírala jsem čelisti, abych nezačala zívát, vážně bych byla raději kdekoli jinde, než se tady bavila s touhle nemastnou neslanou herečkou. Už už jsem se chystala zdvořile odejít, když vtom konverzace nabrala nečekaný směr. Natalie Holmesová mě spiklenecky chytila za zápěstí a pustila se do líčení své poslední dovolené.

„Vlastně to nebyla dovolená, spíš takový zážitek,“ zašvitořila.

„Jak to?“

„Nesmím o tom moc mluvit, ale přísahám, že mi to změnilo život.“

„Vážně?“

„To si nedokážeš představit. Nečekala jsem, že to se mnou tak zamává... Můžu ti na ně dát číslo, jestli chceš.“

„Ale jo, proč ne.“

„Nic neslibuju. Funguje to jen na doporučení, mají extrémně málo míst. Slyšela jsem, že Seleno Gomez čekala několik měsíců, než na ni přišla řada.“

Pokud se Natalii Holmesové dá věřit, prošla tímto „přísně tajným“ a „ultra exkluzivním“ místem celá hollywoodská smetánka. Samozřejmě, přesně tohle stačí na to, abych tam zatoužila jet taky. Žádná mega jachta, žádná vila na Bahamách ani zámek v Toskánsku, ale tři týdny na soukromém ostrově v Pacifiku. „Dobrodružství à la Robinson Crusoe“; „duchovní poustevnický pobyt“; „zážitek na konci světa“; „místo tak odlehlé, že za ním už

nic není“. Sice si dokážu jen stěží představit, že by zrovna Natalie Holmesová trávila léto bez klimatizace a lovila ryby harpunou, ale nakonec proč ne.

„Právě tam napadlo Christophera Nolana natočit *Interstellar*.“; „Taylor Swift tam jezdí jednou ročně, aby načerpala energii a inspiraci pro své další písničky.“; „Prý ten ostrov kdysi patřil Francisu Scottu Fitzgeraldovi, napsal tam první kapitoly *Velkého Gatsbyho*.“ To se mi sice moc nezdálo, pokud vím, americký spisovatel nikdy žádné jmění nenadělal, ale Natalie Holmesová dobře věděla, jak na mě, Fitzgerald je můj oblíbený autor. S jiskřivým pohledem a tajnosnubným úsměvem dodala: „Ti, co to tam znají, mluví o ‚ostrově mistrovských děl‘ ... Časem se to určitě rozkřikne, ale zatím je to místo naprosto nedotčené, musíš toho využít. Je totálně kouzelné.“

„Když říkáš.“

Úplně mě dostala. Selenu i Taylor jsem potkala den předtím, jak to, že se o tom nezmínily? A proč se taková Natalie Holmesová, herečka, která nemá ani moji auru, ani můj vliv, o tomhle dozví dřív než já? Když odcházela, donutila mě, abych jí slíbila, že o tom pomlčím; podepsala totiž nějakou neprůstřednou dohodu o mlčenlivosti. Utajené místo, žádné informace na netu, ultra výběrová kooptace. Tajemnost probouzí touhu.

Jednou večer, když jsem byla opravdu unavená, jsem to číslo z náhlého popudu vytočila. Zrovna jsem byla uprostřed propagačního turné svého třetího alba a celý den po mně pořád něco chtěli ti pitomci, z nichž ani jediný není s to správně splnit mé příkazy. Všichni kolem mě jsou buď neschopní, anebo líní – týden končil v atmosféře teroru. Hudba prý zušlechťuje – dovolte, abych se zasmála. Moje tempo a nikdy nekončící tlak vedou k tomu, že se chovám naprosto nesnesitelně. Seděla jsem sama v hotelovém pokoji v Las Vegas, prohlížela se ve zrcadle a marně čekala, až to někdo zvedne. Nechala jsem jim vzkaz na podivném záznamníku, kde měli nahraný verš z Bible.

***

Jemný písek, tyrkysová voda, naprostý klid. Plavu dlouho, pomalu, prsa i znak. Myslím na mořské proudy, které by mě mohly odnést do moře, na obrovské vlny přicházející ze dna u korálového útesu, na ryby, jejichž hřbetní ploutve obsahují smrtelný jed. K potěšení patří i strach.

Po koupání si rozvážu plavky pod jednoduše pojatou venkovní sprchou vzadu za chatkou. Sluncem prohřátá dešťová voda je vlažná, na kůži mi pění mýdlo, vydechnu blahem. Tady se za útesem neskrývají žádní paparazziové, kteří touží pořídit snímek mých prsou. Nemusím ani zatahovat břicho.

Zbytek dne strávím stavěním hradu z písku. Stejně jako v dětství stráveném na plážích na ostrově Oléron klidně a soustředěně upěchovávám mokrou hmotu, hloubím příkopy a opevňuji svou stavbu. Potom se vydám hledat mušle na ozdobu věží. Taková zbytečná, nečekaná činnost, kterou dělám jen kvůli sobě. Radost z toho, že něco dělám, pořádně a beze snahy vyniknout. Jsou dvě nebo pět odpoledne? Nemám nejmenší tušení. Automaticky sáhnu do kapsy pro mobil. Potlačit tenhle reflex mi bude ještě pár dní trvat.

Den před odletem mi muž v bílém tričku s límečkem obřadně prohledal zavazadlo. Nesměla jsem si sem vzít telefon, počítač, fotoaparát ani žádnou jinou elektroniku. Zabavil mi i hodinky. Jejich motto je: odpojit se. Byt nedosažitelná. Zmizet z oběhu. Žádné telefonáty od mé asistentky, žádné sociální sítě, žádné povinnosti. Jen ticho a klid.

Jedinou výjimku z mé dobrovolně zvolené izolace představuje černý satelitní telefon s anténou pro případ nouze, uložený ve skříňce vedle lékárničky. Moc dobře si dokážu představit celebrity, které si dopřály tenhle jedinečný zážitek a po osmačtyřiceti hodinách se začaly hroutit. Určitě se jich spousta chtěla vrátit domů

dřív, protože je vyděsil nějaký odporný pavouk nebo se tu začaly užírat smrtelnou nudou. Nepochybuji o tom, že i pro mě budou tři týdny strávené na tomhle místě představovat zkoušku. Samota je jen jiný druh pekla.

Ale prozatím jsem v sedmém nebi. Už několik měsíců jsem netoužila po další trofeji, ale snila o pauze. Moje okolí sledovalo, jak jsem podrážděná, netrpělivá a protivná. Jenže oni nemají ani tušení, čím si procházím, nikdo z nich to nechápe. Dalo by se to snad připodobnit k tomu, že vás zavřou do pračky a spustí cyklus, který trvá sedm let.

Nikdy bych to veřejně nepřiznala, ale jsem vyčerpaná. Byla jsem připravená svést všechny možné bitvy, abych se stala slavnou, ale neuměla jsem si představit, co všechno bude potřeba vydržet, abych si slávu taky udržela.

První západ slunce nad oceánem. Otevřený kufr leží u postele, na pláži praská oheň ze suchého dříví, který jsem rozdělala. S kytarou na klíně zanotuji pár slov první sloky, zápisník po ruce. Tohle rajské útočiště mi určitě poskytne materiál ke čtvrtému albu – izolovala jsem se na ostrově, ale nesložila slib mlčenlivosti. Když padne tma a moře ustoupí obloze, vidím tisíce souhvězdí, jejichž tvary vůbec nepoznávám. Jsem někde na jižní polokouli.

Plameny vrhají na písek rozeklané stíny, se zachvěním konečky prstů roztáčím glóbus, který jsem v chatce našla. Je z druhé poloviny 20. století; jsou na něm vyznačené země, které už neexistují, zkratky z jiných dob, hledám hranice, které na něm ještě nevznikly. Přejíždím ukazováčkem po zeměpisných šířkách a polednicích a snažím se na té zeměkouli najít místo, kde právě jsem. Velmi pravděpodobně na ní tenhle ostrov vůbec není. Jsem pouhá tečka někde v rozlehlém Pacifiku, ale kde? Před očima se mi rýsují obrysy různých států, první pevnina je odtud vzdálená pravděpodobně víc než čtyři tisíce kilometrů, kdesi na úrovni Jižní Ameriky nebo Oceánie.

Co tady dělám? Jak jsem se sem vůbec dostala? Abych uklidnila narůstající závrať, hladím si jizvy na stehnech, lebce, rukou, pažích, kotnících. Všechny jsou značkami mé životní cesty a milníky jednotlivých etap mé slávy.

Za slávu se platí, a to každý den.

PRVNÍ ČÁST

VÍRA

Jmenuji se Cléo Louventová Johnsonová. Máma je Francouzka, táta Američan; bez problémů přecházím z jednoho jazyka do druhého. Máma se zabývala statistikou, táta byl egyptolog; utvářela mě čísla a hieroglyfy. Vyrostla jsem v bytě plném knih v klidné čtvrti ve 14. pařížském obvodu. Táta, který mi láskyplně přezdíval Kleopatru, vystavoval mé obrázky pyramid a sfing na ledničky v kuchyni. V sobotu jsem s mámou chodila do místní knihovny, cestou jsme se vždycky zastavily v parku Montsouris pozdravit volavky šedé.

Jednou, to mi byly asi čtyři roky, mi táta vyprávěl pohádku na dobrou noc. Nejradši jsem měla příběhy z knížek, do nichž psal své odborné komentáře. Jeho specializací byl Egypt, a navíc miloval všechno, co se týkalo starověku, takže mi vyprávěl o trampotách Isis a Osirise, o jejich boji proti Setovi, ale také o Odysseově putování a o dětinských kouscích olympských bohů. Visela jsem mu na rtech, když mi podrobně líčil hrdinské činy Ramsese II., Perikla a Alexandra Velikého. Každé jeho vyprávění se stávalo záminkou k různým odbočkám do historie a dějinných eposů, v nichž se to jen hemžilo postavami vydávajícími se na neobyčejné výpravy a podivuhodnými zvířaty. Přišel čas spát, táta mě přikryl a chystal se zhasnout, když vtom vycítil, že mi něco vrtá hlavou. Trochu na mě zatlačil, takže jsem se mu nakonec svěřila: „Tati, já bych chtěla být stejně slavná jako Céline Dion.“